

раздаде тихия, скърбенъ гласъ на Иисуса:

— Кириле, Кириле, защо бѣгашъ отъ мене?

Кирилъ се спрѣ, обърна се.

— Азъ не бѣгамъ, Господи — промѣлви той засрамено.

— Кириле, ти бѣгашъ. Ти позна кой съмъ... Нали щѣше да ме питашъ нѣщо?

Наистина, Кирилъ си спомни, че на распети петъкъ искаше да пита майка си защо всѣка година презъ страстната седмица распъватъ Иисуса, погребватъ го и пакъ възкрѣсва.

А чудниятъ гласъ продължи:

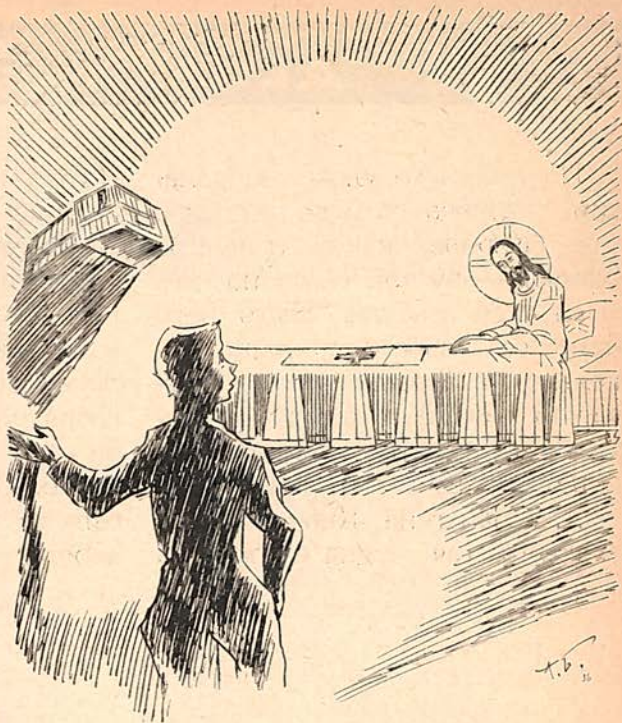
— Ето Ме. Азъ лежа. Азъ съмъ отново погребанъ и нѣма да възкрѣсна, докогато по земята има злочестини... Ето, и ти си лошъ...

— Азъ не правя нищо лошо — защити се Кирилъ.

— Правишъ! Ами щиглецътъ? Защо го мжчишъ?

— Азъ не го мжча. Всѣки день нося да му давамъ храна и вода...

— Давашъ! — обади се стро-го гласътъ — давашъ и го държишъ въ клетката и тъмния плѣвникъ, далече отъ неговитѣ братчета и сестричета, далече отъ гората и слънцето... Слушай,

Ал. Божиковъ

стори добро, пустни на свобода птичката... Обещаващъ ли?

— Обещавамъ — промѣлви Кирилъ съ засѣхнали устни.

И сѣщия мигъ Кирилъ видѣ какъ Иисусъ се издигна отъ ко-вчега и леко-леко се понесе на-горе. Нѣмаше вече ни стени, нито кубето на църквата, а само небе и слънце. А Иисусъ се носѣше все по-нагоре и по-нагоре, докато най-сетне съвсемъ се изгуби.

Момчето се втурна навѣнъ съ радостенъ викъ:

— Видѣхъ Го! Ей, видѣхъ Го! Възкрѣсна... Христосъ възкресе! Видѣхъ Го!...